



Гео Милев

Април

Мъдреците и поетите дишат чист въздух в сумрачните пролетни градини, над техните звънливи чела – високата тайна на нощното небе – ултрамарин и сребро – над тихата арабеска на преплетените млади ластари на лозата и цъфналите клони на ябълките.

Безбройните въпросителни на нощното небе – и сребърната тревога на Тихо Брахе.

Неотдавна се видях на брега. Ала в шепата си не улових отструите на вечната река. Напразно...

Има ли бог?

Над звънливите чела на мъдреците и поетите небето зее с бездънна тишина – ултрамарин и въпросителни.

Някъде светят шумни локали. А през сянката на белите пролетни градини – в този час на късна вечер – минава с широки крачки огромният силует на черен мъж.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11350>]